



Arrest

nr. 70 395 van 22 november 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 4 oktober 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 september 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 oktober 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VERHEYEN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine. U werd geboren op 4 april 1978 in Urus-Martan (Tsjetsjenië). Op 9 december 2002 huwde u officieel met L.L.(...) (O.V. X). U kwam samen met uw echtgenote en uw vijf kinderen naar België.

In augustus 2006 werd u tweemaal opgeroepen in de hoedanigheid van beschuldigde door de ROVD van Atchkoi-Martan, omwille van de problemen van uw jongere broer, R.U.(...) (O.V. 5.596.225). Ze vroegen u waar uw broer en zijn echtgenote waren, en of zij de bergen in waren getrokken. Toen u de tweede keer werd opgeroepen werd u ook geslagen. Via uw kennis, A.E.(...), betaalde u 5000 dollar opdat men u met rust zou laten. Ze kwamen nadien nog 2 à 3 keer langs bij u thuis. Bij één van deze huisbezoeken, in juli 2006, werd uw zoon, S.U.(...) (O.V. 6.499.174), geslagen en brutaal weggeduwd toen hij wou verhinderen dat u werd meegenomen. Hierop werd uw zoon behandeld in het ziekenhuis van Samashki. U vluchtte vervolgens naar Polen, waar u asiel aanvraagde. U verbleef negen maanden in Polen en keerde terug naar Tsjetsjenië, omdat u dacht dat de toestand er genormaliseerd was.

Op 22 juli 2009 vervoerde u twee personen onderweg naar uw zus in Grozny. Toen u aan een controlepost werd tegengehouden, trof men wapens aan bij de twee andere passagiers. Samen met hen werd u vervolgens meegenomen naar de plaatselijke politie-afdeling. U werd ervan beschuldigd dat u met deze twee personen samenwerkte en werd geslagen met flessen water. Men zei u dat deze twee personen betrokken zijn bij terreuracties en beschuldigden u ervan hen te helpen, omdat u hen met de wagen vervoerde. Na tussenkomst van uw kennissen M.B.(...) en B.G.(...) die bij de plaatselijke politie werkten werd u diezelfde dag vrijgelaten en er werd u gezegd dat u nadien een oproepingsbrief zou krijgen.

In de nacht van 22 op 23 juli 2009 kwamen de familieleden van de twee personen die u had vervoerd naar u thuis, waar u aanwezig was, en ze beschuldigden u ervan deze andere twee personen te hebben verraden.

Op 24 juli 2009 kwam de oproepingsbrief aan op uw thuisadres. U werd verzocht zich te melden op 27 juli 2009 bij de ROVD van de Zavodskojwijk in Grozny. Hierop bent u naar uw zus in Sernovodsk gegaan. Op 27 juli 2009 vertrok u naar Polen.

Nadien kwamen de familieleden van de twee passagiers naar uw vrouw. Ze vroegen naar u en bedreigden haar en uw kinderen. Ook gemaskerde mannen kwamen na uw vertrek naar Polen enkele keren naar u thuis en ze vroegen waar u verbleef. Uw vrouw besloot vervolgens u samen met uw kinderen te vervoegen in Polen.

Eén of twee maanden na uw aankomst in Polen op 1 augustus 2009 vertrok u met uw gezin naar België, waar u op 1 oktober 2009 uw asielaanvraag indiende.

Sinds uw verblijf in België zouden er nog convocaties zijn aangekomen op uw thuisadres. Uw moeder verbleef tot voor kort op ditzelfde adres waar u samen met haar en uw gezin woonde. Ze is nu elders gaan wonen op een adres dat u onbekend is, omdat ze problemen kreeg omwille van uw problemen.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Tsjetsjenië problemen had met de autoriteiten, omdat u op 22 juli 2009 twee personen had vervoerd, waarbij wapens werden aangetroffen. In 2006 vluchtte u reeds naar Polen, omdat u problemen had met de autoriteiten omwille van uw broer, R.U.(...) (O.V. 5.596.225). Na negen maanden in Polen te hebben verbleven keerde u terug naar Tsjetsjenië. U verklaarde geen problemen te hebben gekend in de periode sinds uw terugkeer uit Polen naar Tsjetsjenië en het incident in juli 2009 (CGVS, man, p. 16). U bent er echter niet in geslaagd uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Eerst en vooral werden er tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal een aantal belangrijke tegenstrijdigheden vastgesteld tussen uw eigen verklaringen en die van uw vrouw. Zo verklaarde u op het Commissariaat-generaal dat u op 22 juli 2009 twee passagiers vervoerde onderweg naar uw zus in Grozny, waarna u werd tegengehouden aan een controlepost en samen met deze twee personen werd aangehouden omdat er bij hen wapens werden aangetroffen (CGVS, man, p. 9, 10). Uw vrouw verklaarde daarentegen dat u deze twee personen vervoerde op 19 juli 2009. Toen ze met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd werd, antwoordde uw vrouw dat ze had begrepen dat u deze personen meenam toen u terugkwam van uw zus (CGVS, vrouw, p. 5). Deze uitleg heft de tegenstrijdigheid met betrekking tot het tijdstip waarop u deze personen vervoerde echter niet op. Bovendien verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u deze twee personen meenam in uw auto op 24 juli 2009 (DVZ, vragenlijst man, vraag 3.5). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, antwoordde u dat u dat toen niet had kunnen zeggen, omdat u niet op dezelfde dag van uw aanhouding een oproepingsbrief kon ontvangen, en dat er waarschijnlijk fouten werden gemaakt op DVZ (CGVS, man, p.10). Deze argumentatie heft de tegenstrijdigheid evenwel niet op. U verklaarde daarnaast dat u de convocatie van 2009 die u voorlegt, ontving op 24 juli 2009, toen u nog in Tsjetsjenië was, hoewel u op het moment dat ze toekwam niet thuis was (CGVS, man, p. 8-10). Uw vrouw verklaarde echter dat deze convocatie toekwam toen u zich reeds in Polen bevond. Toen ze werd gewezen op deze tegenstrijdigheid, antwoordde uw vrouw dat u toen naar uw zus in Sernovodsk was gegaan, dat u er ook in 2006 heen was gegaan en dat uw zus u heeft geholpen om naar België te komen (CGVS, vrouw, p. 6-7). Deze verklaring biedt echter geen afdoende uitleg, waardoor ook deze tegenstrijdigheid onmiskenbaar blijft bestaan.

U verklaarde daarenboven dat de familieleden van de twee personen die u vervoerde en die samen met u werden aangehouden, in de nacht van 22 op 23 juli 2009 naar u thuis kwamen, waar u aanwezig was, en u ervan beschuldigden deze twee personen te hebben verraden. Nadien, toen u reeds in Polen was, kwamen ze ook naar uw vrouw. Ze waren op zoek naar u en bedreigden haar en uw kinderen (CGVS, man, p. 10, 15). Uw vrouw verklaarde echter dat u deze familieleden niet heeft kunnen zien, omdat u zich reeds in Polen bevond. Bovendien verklaarde ze dat deze familieleden haar thuis niet hadden bedreigd en dat ze deze personen zelf nooit had gezien. Ze vernam hun dreigementen enkel via geruchten. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden, antwoordde uw vrouw dat ze niet veel weet over uw problemen, omdat het in Tsjetsjenië niet gebruikelijk is dat mannen over hun problemen praten (CGVS, vrouw, p. 7). Deze uitleg heft ook deze tegenstrijdigheid niet op. U verklaarde ten slotte dat uw moeder tot voor kort op het adres verbleef waar u samen met haar en uw gezin woonde, maar dat ze elders is gaan wonen op een adres dat u onbekend is, omdat ze problemen kreeg omwille van uw problemen, en dat u geen contact meer met haar heeft (CGVS, man p. 4). Uw vrouw verklaarde echter aanvankelijk dat uw moeder nog steeds op uw thuisadres verblijft en dat jullie vanzelfsprekend nog contact met haar hebben, gezien zij uw moeder is. Toen ze ook met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd werd, antwoordde uw vrouw dat ze niet bedoelde dat jullie nog telefonisch contact hebben met uw moeder, dat ze de Russische taal goed begrijpt, maar niet even goed spreekt. Ze verklaarde nadien ook niet te weten of uw moeder nog op uw thuisadres verblijft, dan wel op een ander adres (CGVS, vrouw, p. 2-3). Hiermee is de tegenstrijdigheid echter niet opgeheven, daar uw vrouw aanvankelijk bevestigde dat uw moeder nog steeds op uw thuisadres verblijft en jullie uiteraard nog contact met haar onderhouden. Dit aanzienlijk aantal tegenstrijdigheden doet ernstige twijfel rijzen over de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Voorts bleef u onaannemelijk vaag met betrekking tot een aspect dat de kern van uw asielrelaas raakt. Zo wist u niet precies wat de namen waren van de twee personen die u op 22 juli 2009 vervoerde en waarmee u diezelfde dag werd aangehouden, hoewel u sprak van een zekere Ib.(...) of Id.(...) en zei dat de naam van de vader van één van hen M.(...) was (CGVS, man, p. 10, 15). Aangezien u verklaarde dat uw broer met hen in de klas heeft gezeten, u wel wist waar zij woonden in Urus-Martan, u bij uw broer op het internet heeft gezien dat deze personen dood werden teruggevonden in Goyti (CGVS, man, p. 10, 15), en hun namen bovendien vermeld staan in de convocatie van 2009 die u voorlegt en dit de kern van uw asielrelaas raakt, kon redelijkerwijze van u worden verwacht dat u hun precieze namen zou

kennen of deze zou hebben trachten te achterhalen, wat in casu niet het geval is. Evenmin kon u duidelijk aangeven of deze personen al dan niet betrokken waren bij de rebellen (CGVS, p. 14). Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van de problemen die u zou gekend hebben in 2009 ondermijnd.

Daarnaast kon u de Belgische asielinstanties geen enkel begin van bewijs voorleggen waaruit blijkt dat het incident dat de aanleiding voor uw vlucht vormde, daadwerkelijk plaatsvond. Zo kon u geen enkel tastbaar bewijs voorleggen van uw aanhouding en vrijlating op 22 juli 2009 (CGVS, man, p. 9, 14, 15).

U legde wel drie convocaties voor op uw naam, twee daterende uit 2006 en één uit 2009. Met betrekking tot de twee convocaties van 2006 verklaarde u dat u zich diende te melden bij het hoofd van de politie van Atchkoi-Martan, wiens naam u echter niet kende (CGVS, man, p. 11). Dit is opmerkelijk aangezien u verklaarde op beide convocaties te zijn ingegaan en zich telkens gemeld heeft (CGVS, man, p. 12). Op beide convocaties staat overigens duidelijk de naam aangegeven van de persoon bij wie u zich telkens diende te melden. Toen u werd gevraagd wanneer u zich telkens diende te melden in 2006, antwoordde u dat u dacht dat het in augustus was (CGVS, man, p. 12). Uit de gegevens van de convocaties die u aan de asielinstanties voorlegt blijkt echter dat u zich respectievelijk op 28 april 2006 en 27 september 2006 diende te melden. Daarnaast verklaarde u dat u zich diende te melden in de hoedanigheid van beschuldigde, omdat uw jongere broer niet thuis was en u als oudere broer verantwoordelijk werd geacht (CGVS, man, p. 12). Op beide convocaties staat echter dat u zich telkens diende te melden als getuige.

Dergelijke onwetendheid en inconsistente verklaringen over de aan u persoonlijk gerichte convocaties, waarop u bovendien telkens zou zijn ingegaan, is niet aannemelijk en doet twijfel rijzen over hun authenticiteit. Hierdoor wordt ook de geloofwaardigheid van de problemen die u gekend zou hebben in 2006 en waarvoor u de eerste keer naar Polen bent gevlucht, ondermijnd.

Met betrekking tot de convocatie van 2009 verklaarde u dat u zich diende te melden bij de ROVD (politie-afdeling die ressorteert onder Binnenlandse Zaken) van de Zavodskojwijk in Grozny. U wist niet in welke hoedanigheid u werd opgeroepen (CGVS, man p. 8-10). Uit de gegevens van de desbetreffende convocatie blijkt echter dat u zich diende te melden bij de rechtbank van de Zavodskojwijk in Grozny, als getuige met betrekking tot de strafzaak aangaande de beschuldiging jegens de personen I.I.(...) en T.A.(...). Toen u op het Commissariaat-generaal werd gevraagd wanneer u zich met betrekking tot deze convocatie diende te melden, antwoordde u aanvankelijk dat u zich op 26 juli 2009 diende te melden (CGVS, man, p. 10). Op de convocatie staat echter uitdrukkelijk vermeld dat u zich diende te melden op 25 augustus 2009. Toen u werd gewezen op deze ongerijmdheid, antwoordde u dat u zich diende te melden op 27 juli 2009 in plaats van 26 juli 2009. Toen u nadien nogmaals, tot twee keer toe, werd gewezen op deze ongerijmdheden, antwoordde u niet ter zake. U antwoordde namelijk dat u de convocatie op 24 juli 2009 ontving, op 27 juli 2009 uit Tsjetsjenië vertrok en dat uw zus uw treintickets had geregeld (CGVS, man, p. 12). Deze onwetendheid en tegenstrijdige verklaringen over de aan u persoonlijk gerichte convocatie is niet aannemelijk en doet ook twijfel rijzen over de authenticiteit van deze convocatie. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van de problemen die u gekend zou hebben in 2009 en waarna u naar België bent gevlucht, verder ondermijnd.

Het medisch attest betreffende de ziekenhuisopname van uw zoon Shamkhan dat u voorlegt, bevestigt dat hij in het ziekenhuis van S.(...) werd opgenomen met een zwelling op het gezicht en verscheidene verwondingen aan de neus, maar biedt geen uitsluitsel over de omstandigheden waarin hij deze heeft opgelopen. Uit het attest blijkt immers dat de verklaring dat S.(...) dit trauma heeft opgelopen omwille van slagen door onbekenden, gebaseerd is op de verklaringen van zijn familieleden. Bijgevolg kan dit dus niet als een objectieve waarneming beschouwd worden. U verklaarde dat uw zoon medische behandeling nodig had nadat hij werd geslagen en brutaal werd weggeduwd toen mannen in militaire uniformen u wouden meenemen (CGVS, man, p. 12,13). Het is echter merkwaardig dat u verklaarde niet meer te weten wanneer in 2006 uw zoon medisch behandeld werd, hoewel u eerder wel had aangegeven dat het in juli 2006 was, twee à drie dagen voor uw vertrek naar Polen (CGVS, man, p. 5,12). Het medisch attest dateert nochtans van 20 augustus 2006. Bijgevolg ondermijnt dit gegeven verder de geloofwaardigheid van de problemen die u gekend zou hebben in 2006.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan gehecht worden aan de feiten waarop u zich beroept om de vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aan te tonen.

Volledigheidshalve dient erop gewezen te worden dat uw broer R.U.(...) (O.V. 5.596.225) op 13 december 2006 het vluchtelingenstatuut in België heeft verkregen. Gelet op het feit dat u een asielaanvraag heeft ingediend drie jaar nadat inzake de asielaanvraag van uw broer een appreciatie werd gemaakt die toen heeft geleid tot de toekenning van de vluchtelingenstatus en u uitdrukkelijk verklaarde dat u naar België bent gekomen omwille van eigen problemen (CGVS, man, p.3,15), en gelet op het gebrek aan geloofwaardigheid van de door u zelf verklaarde asielproblemen, kan een zelfde beoordeling van uw asielaanvraag niet worden verantwoord.

Daar uw echtgenote, L.L.(...) (O.V. 6.499.174), verklaart dat zij haar asielrelaas volledig baseert op dat van u (CGVS, vrouw, p. 3,7), kan nog worden toegevoegd dat ook in het kader van haar asielaanvraag, besloten werd tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

De overige door u en uw vrouw in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande conclusie kunnen wijzigen. Uw Russisch binnenlands paspoort, uw vervallen Russisch internationaal paspoort, uw rijbewijs, uw vernieuwd rijbewijs, het Russisch binnenlands paspoort van uw vrouw, de geboorteaktes van uw kinderen en uw huwelijksakte, bevatten uitsluitend informatie met betrekking tot de identiteit van u en uw gezin, en uw huwelijksverbintenis, die niet betwist worden. Aangaande uw vernieuwd rijbewijs moet bovendien worden opgemerkt dat het feit dat u vanuit België uw moeder verzocht om voor u een nieuw rijbewijs te gaan halen (CGVS, man, p.7), dat op 8 februari 2011 werd uitgereikt (zie document 15 in groene map) en waarmee u de aandacht van uw autoriteiten trok op uw persoon, uw beweerde vrees ten aanzien van uw autoriteiten nog verder aantast (CGVS, man, p.17). Ook het document van Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) aangaande uw terugreis van Polen naar Tsjetsjenië op 13 mei 2007 en het medisch attest en ziektebeeld aangaande uw ziekenhuisopname ten gevolge van tbc in Jekaterinburg in 2001 bevatten gegevens die niet worden betwist, maar die geen betrekking hebben op de door u aangehaalde problemen. De verklaring van uw familielid, A.V.(...), vormt evenmin een bewijs van de problemen die u in Tsjetsjenië gekend zou hebben, daar het louter een verklaring op basis van uw verklaringen betreft en bijgevolg niet als een objectieve waarneming beschouwd kan worden. U heeft tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal immers nergens aangegeven dat hij getuige zou zijn geweest van uw aanhouding, noch valt dit af te leiden uit zijn verklaring.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de motiveringsplicht door de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) alsook de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve bestuurshandelingen.

De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de

beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006 nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007 nr. 167.848; RvS 26 juni 2007 nr. 172.777). Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt.

De verzoekende partij brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Verzoeker meent dat er zes elementen zijn waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) zijn asielaanvraag afkeurt, en poogt elk van deze elementen te weerleggen.

2.1. Verzoekers aanvraag wordt geweigerd omdat de situatie in Tsjetsjenië zou gewijzigd zijn. Verzoeker stelt dat dit correct kan zijn, maar de commissaris-generaal geeft uitdrukkelijk toe dat dat er nog steeds verscheidene problemen voorkomen op het vlak van mensenrechtenschendingen. Verzoeker stelt dat de burgerbevolking niet veilig is, zodat er geen reden bestaat om het statuut te weigeren.

De bestreden beslissing stelt dat de algemene situatie in Tsjetsjenië gewijzigd is en dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: Commissariaat-generaal) beschikt blijkt dat louter Tsjetsjeense origine of herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan om de status van vluchteling of de subsidiaire bescherming toe te kennen. Daarom is het noodzakelijk om in elk geval een individuele beoordeling te maken. Het is niet omdat de commissaris-generaal erkent dat er nog problemen zijn in verzoekers land van herkomst, dat het niet aan verzoeker is om aannemelijk te maken dat hij persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging heeft. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) schaaft zich achter dit motief.

2.2. Verzoeker stelt dat er in zijn land van herkomst geen PV's afgeleverd worden zoals in België, het is dus voor verzoeker moeilijk bewijs te leveren voor zijn asielmotieven. Verzoeker is van mening dat een kandidaat vluchteling in principe dient te worden geloofd. Verder zijn de tegenstrijdigheden die de commissaris-generaal aanhaalt slechts details en is het begrijpelijk dat men twee jaar na de feiten zich hieromtrent kan vergissen. Ook spreken verzoeker en zijn echtgenote dikwijls over vermoedens, waarover men een verschillende mening kan hebben zonder dat dit tegenstrijdigheden zijn. Ook vindt verzoeker dat ten onrechte van hem geëist wordt dat hij tastbaar bewijs levert van het incident dat de aanleiding vormde voor zijn vlucht.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, Internationaal publiekrecht in vogelvucht, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, La protection internationale des réfugiés en Belgique, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Met betrekking tot herinneringen van traumatische gebeurtenissen wijst de Raad op het volgende: Het asielrelaas maakt gebruik van het autobiografisch geheugen van de betrokkene, meer bepaald de herinnering van gebeurtenissen uit de eigen persoonlijke geschiedenis. Met betrekking tot normale gebeurtenissen is het relatief gemakkelijk een coherent en gestructureerd relaas te geven van wat meegemaakt werd in het verleden. Uit wetenschappelijk onderzoek blijkt echter dat dit niet altijd het geval is voor traumatische ervaringen, namelijk ervaringen die een bedreiging betekenen van het eigen leven of fysieke integriteit of deze van een naaste persoon. De aard van herinnering van dergelijke traumatische ervaringen verschilt van die van gewone ervaringen. Dit onderscheid is betekenisvol voor de beoordeling van het gebrek aan coherentie van asielrelazen. Uit het onderzoek blijkt niet dat dergelijke ervaringen in het geheugen gegrift zouden zijn en aldus zeker in detail herinnerd kunnen worden. Er wordt in de wetenschappelijke literatuur een onderscheid gemaakt tussen centrale details die betrekking hebben op kernelementen van het relaas en perifere details. Bij herhaalde interviews zullen perifere details meer verschillen dan details met betrekking tot kernelementen. Perifere details zoals ruimte, tijd, plaats en het aantal aanwezige personen zullen moeilijker onthouden worden. Dit is het gevolg van een zogenaamde tunnelperceptie waarbij informatie die zich op de visuele of auditieve periferie van de schokkende gebeurtenis niet onthouden wordt en de aandacht gefocust is op het meest bedreigende element dat een centrale plaats krijgt. Hoe langer de tijd tussen twee interviews en hoe meer de betrokkenen het voorwerp waren van een PTSS (Post Traumatisch Stress Syndroom) hoe meer details in de interviews verschilden (J. Herlihy, Evidentiary assessment and psychological difficulties, in Proof, Evidentiary Assessment and Credibility, in Asylum Procedures, Ed. G. Noll, 2005, The Raoul Wallenberg Institute Human Rights Library, 16, p. 123 – 137; E. Bloemen, E. Vloeberghs, C. Smits, Psychological and psychiatric aspects of recounting traumatic events by asylum seekers, p. 56-57, http://www.pharos.nl/uploads/_site_1/Pdf/Documenten/Care%20Full%2042-85.pdf, geraadpleegd op 4 november 2011).

De Raad meent dat tegenstrijdige verklaringen afgelegd door personen, die getuigen waren van dezelfde feiten en die de kern van het asielrelaas raken, inderdaad een aanwijzing is voor het gebrek aan geloofwaardigheid van het asielrelaas. Wat een verschil in precieze data betreft meent de Raad echter dat hierbij voorzichtigheid geboden is. In beginsel kan verwacht worden dat de asielzoeker op de hoogte is van de chronologie van de aangehaalde feiten zonder dat verwacht kan worden dat hij of zij alle gebeurtenissen precies in de tijd kan situeren.

De bestreden beslissing stelt: *“Daarnaast kon u de Belgische asielinstanties geen enkel begin van bewijs voorleggen waaruit blijkt dat het incident dat de aanleiding voor uw vlucht vormde, daadwerkelijk plaatsvond. Zo kon u geen enkel tastbaar bewijs voorleggen van uw aanhouding en vrijlating op 22 juli 2009 (CGVS, man, p. 9, 14, 15).”*

In de context van Tsjetsjenië meent de Raad zoals verzoeker stelt dat *in casu* niet kan verwacht worden dat verzoeker het schriftelijk bewijs zou voorleggen van zijn aanhouding en vrijlating.

De Raad is van mening dat de tegenstrijdigheden die er zijn in de verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote niet slechts details zijn. De bestreden beslissing stelt: *“(…)Eerst en vooral werden er tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal een aantal belangrijke tegenstrijdigheden vastgesteld tussen uw eigen verklaringen en die van uw vrouw. ... U verklaarde daarnaast dat u de convocatie van 2009 die u voorlegt, ontving op 24 juli 2009, toen u nog in Tsjetsjenië was, hoewel u op het moment dat ze toekwam niet thuis was (CGVS, man, p. 8-10). Uw vrouw verklaarde echter dat deze convocatie toekwam toen u zich reeds in Polen bevond. Toen ze werd gewezen op deze tegenstrijdigheid, antwoordde uw vrouw dat u toen naar uw zus in Sernovodsk was gegaan, dat u er ook in 2006 heen was gegaan en dat uw zus u heeft geholpen om naar België te komen (CGVS, vrouw, p. 6-7). Deze verklaring biedt echter geen afdoende uitleg, waardoor ook deze tegenstrijdigheid onmiskenbaar blijft bestaan.*

U verklaarde daarenboven dat de familieleden van de twee personen die u vervoerde en die samen met u werden aangehouden, in de nacht van 22 op 23 juli 2009 naar u thuis kwamen, waar u aanwezig was, en u ervan beschuldigden deze twee personen te hebben verraden. Nadien, toen u reeds in Polen was, kwamen ze ook naar uw vrouw. Ze waren op zoek naar u en bedreigden haar en uw kinderen (CGVS, man, p. 10, 15). Uw vrouw verklaarde echter dat u deze familieleden niet heeft kunnen zien, omdat u zich reeds in Polen bevond. Bovendien verklaarde ze dat deze familieleden haar thuis niet hadden bedreigd en dat ze deze personen zelf nooit had gezien. Ze vernam hun dreigementen enkel via geruchten. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden, antwoordde uw vrouw dat ze niet veel weet over uw problemen, omdat het in Tsjetsjenië niet gebruikelijk is dat mannen over hun problemen praten (CGVS, vrouw, p. 7). Deze uitleg heft ook deze tegenstrijdigheid niet op. U verklaarde ten slotte dat uw moeder tot voor kort op het adres verbleef waar u samen met haar en uw gezin woonde, maar dat ze elders is gaan wonen op een adres dat u onbekend is, omdat ze problemen kreeg omwille van uw problemen, en dat u geen contact meer met haar heeft (CGVS, man p. 4). Uw vrouw verklaarde echter aanvankelijk dat uw moeder nog steeds op uw thuisadres verblijft en dat jullie vanzelfsprekend nog contact met haar hebben, gezien zij uw moeder is. Toen ze ook met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd werd, antwoordde uw vrouw dat ze niet bedoelde dat jullie nog telefonisch contact hebben met uw moeder, dat ze de Russische taal goed begrijpt, maar niet even goed spreekt. Ze verklaarde nadien ook niet te weten of uw moeder nog op uw thuisadres verblijft, dan wel op een ander adres (CGVS, vrouw, p. 2-3). Hiermee is de tegenstrijdigheid echter niet opgeheven, daar uw vrouw aanvankelijk bevestigde dat uw moeder nog steeds op uw thuisadres verblijft en jullie uiteraard nog contact met haar onderhouden. Dit aanzienlijk aantal tegenstrijdigheden doet ernstige twijfel rijzen over de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.(...)”.

De Raad meent dat deze motieven duidelijk aangegeven zijn in de bestreden beslissing. Het feit dat dat er reeds twee jaar verlopen zijn sinds de gebeurtenissen is geen afdoende verklaring voor de tegenstrijdigheden. De Raad merkt ook nog op dat het hier niet om meningen gaat, maar om feitelijke tegenstrijdigheden.

2.3. Waar verzoeker verweten wordt niet voldoende kennis te hebben over de personen die hij vervoerde stelt verzoeker dat het niet is omdat verzoekers broer deze personen beter kent dat verzoeker deze ook beter zou moeten kennen.

Verweerder stelt dat uit de bestreden beslissing kan worden vastgesteld dat er meerdere redenen zijn waarom er van verzoeker kan worden verwacht dat hij de namen kende van de personen die hij vervoerde. Verzoeker verklaarde dat zijn broer met hen in de klas gezeten had, dat hij wist waar ze woonden in Urus-Martan, dat hij bij zijn broer op internet heeft gezien dat deze personen dood werden teruggevonden en dat hun namen vermeld stonden op de convocaties van 2009 die hij bij zijn verhoor neerlegde. De Raad meent dat dit geen overtuigend motief is. Dat verzoeker zich tijdens het interview de familienaam van deze personen niet herinnert, maar wel een aantal concrete gegevens vermeldt, maakt zijn asielrelaas niet ongeloofwaardig.

2.4. Verzoeker zou niet voldoende kennis tonen van de inhoud van de convocaties. Verzoeker stelt dat hij in België enige rust heeft bekomen en dat het dus normaal is dat hij deze convocaties niet meer grondig gaat bestuderen zoals mensen die in België voor een rechtbank moeten verschijnen en wel de daagvaarding lezen.

De Raad is van mening dat verzoekers argument dat hij eindelijk rust heeft niet overtuigend is. Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS, nr. 163.364 van 10 oktober 2006). Van verzoeker kan dan ook verwacht worden dat hij een redelijke inspanning doet om te weten hoe zijn situatie evolueert. Het feit dat verzoeker verklaart de convocaties niet te lezen wijst op een gebrek aan interesse voor zijn situatie. Deze vaststelling ondergraaft verzoekers geloofwaardigheid.

2.5. Verzoeker meent ook dat hem onterecht de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd, aangezien de commissaris-generaal zelf tegenstrijdig is, door in de bestreden beslissing zelf te stellen dat er nog steeds incidenten zijn, zij het in mindere mate.

De stelling dat de commissaris-generaal zichzelf tegensprekt kan door de Raad niet gevolgd worden. De commissaris-generaal stelt dat de situatie in verzoekers land van herkomst verbeterd is, zodat het niet voldoende is te bewijzen dat men afkomstig is uit Tsjetsjenië, of deze nationaliteit heeft. Er dient steeds een onderzoek te worden gevoerd naar de specifieke situatie op basis van alle relevante elementen. Er kan bijgevolg niet gesteld worden dat de commissaris-generaal zichzelf heeft tegengesproken.

Voor het toekennen van enige vorm van internationale bescherming is het essentieel dat de aanvrager zijn relaas aannemelijk kan maken. Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van den vreemdelingenwet verrechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig november tweeduizend en elf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS